

Marián Janček

Božské Srdce bije pre nás

Mesiac jún je zasvätený osobitnej úcte k Najsvätejšiemu Ježišovmu Srdcu. Božské srdce Ježiša Krista vyjadruje celý jeho vnútorný vzťah lásky k ľudstvu. Srdce symbolicky predstavuje podstatu ľudskej bytosti. V antike srdce označovalo vnútorný život človeka, jeho túžby, myšlienky, odvahu a jeho vôľu. Srdce zjavuje celkový charakter človeka. V srdci sú ukryté všetky naše duchovné prejavy. Hodnota človeka nespočíva preto vo vonkajšku, kráse a sile, ale v jeho vnútri, v jeho srdci. Boh skúma srdcia ľudí, aké je srdce, taký je celý človek. Vo Svätom písme sa tento pojem objavuje viac než tristosedemdesiatkrát. Srdce sa všeobecne stalo symbolom lásky.

V literatúre starých Peržanov nájdeme legendu o stvorení ľudského srdca. Podľa nej, keď Boh stvoril srdce, rozdelil ho na dve polovice. Jednu polovicu srdca dal mužovi, druhú žene. Obe polovice jedného srdca túžia po sebe, chcú vytvoriť pôvodnú jednotu. Preto sa muž a žena hľadajú, aby sa stretli a ich srdcia zjednotili. Ich úsilie zjednotiť dve polovice srdca nazývame láskou. Bez nej sa človek stáva stroskotancom na opustenom ostrove. Legenda je vyjadrením túžby človeka po láske. Smäť srdca je silný a pokiaľ človek nenájde niekoho, kto ho bude milovať, nebude spokojný. Bez lásky, bez prítomnosti človeka, bez Boha sme nedokonalí a neúplní. Podľa gréckeho filozofa Platóna milujeme to, čo nemáme, to čo nám chýba. Táto definícia lásky nevyjadruje však plnosť kresťanskej lásky. Podľa Platóna Boh nemiluje a nemôže milovať svet a ľudí, pretože nič nepotrebuje, po ničom netúži, lebo je absolútne dokonalý. Evanjelium nám zjavuje iný rozmer lásky Boha: Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného syna (Jn 3, 16). Božia láska je iný druh lásky. Nie je to láska, ktorá hľadá, ktorá po niečom túži, ale na prvom mieste je to láska, ktorá dáva zo svojho tým, čo nemajú. Podstatou lásky je dávanie: nechcem druhého vlastniť pre seba, chcem byť pre druhých. Najskôr ty a potom ja - je životné krédo kresťanskej lásky.

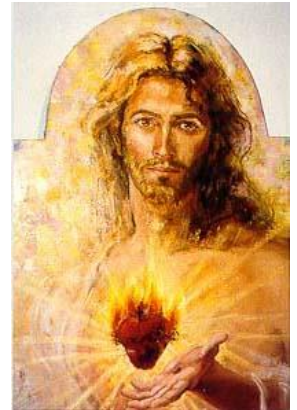
Mnohí namietnu, že je to náročný ideál.

A predsa sa tento ideál stáva skutočnosťou vo vzťahu mamičky a dieťaťa. Mama dáva dieťaťu všetko, svoje telo, svoju slobodu, zrieka sa svojho pohodlia. Je ochotná obetovať aj vlastný život za svoje milované dieťa. Chce len jedno, aby dieťa bolo šťastné, aby sa usmievalo a vtedy ona sama je najšťastnejším človekom na svete. Dávanie obohacuje nielen toho, kto prijíma, ale aj toho, kto dáva. Iba v tejto podobe lásky je skryté tajomstvo druhým dávať a sám sa tým obohacovať. Čím viac myslím na druhých, čím viac som tu pre blížnych, čím viac konám dobro pre ostatných, tým viac nachádzam to, po čom moje srdce túži – radosť, šťastie, pokoj... Naše srdce sme niekomu darovali cez službu, pomoc, starostlivosť, obetivosť, a zároveň sme si srdcia ľudí získali.

Ľudské srdce patrí medzi najdôležitejšie orgány v ľudskom tele. Je to sval, ktorý sa počas biologického života nezastaví, pracuje deň a noc, mesiace, roky, celý ľudský život. Sila srdcového svalstva akoby bola predobrazom sily lásky, ktorú srdce symbolizuje. Láska, ktorá je stále ochotná rozdávať sa, slúžiť, odpúšťať, ktorá nikdy nekončí, nepozná nijaké limity. Aj keď sa to naše srdiečko raz zastaví, láska bude pokračovať v zázrakoch ďalej, ani vtedy sa nezastaví, pretože je mocnejšia ako smrť.

Boh nám daroval svoje srdce lásky, aby sme mohli žiť. Jeho Srdce bije pre nás. Je plné dobroty a láskavosti, trpezlivé a milosrdné. Je prameňom života a svätosti. Nielen v mesiaci júni, ale každý prvý piatok mesiaca si môžeme uvedomiť hodnotu nádherného obrazu Ježišovho Srdca, ktoré bude vždy bohaté na lásku pre tých, ktorí ho vzývajú slovom, pokáním a životom. Pre koho bije moje srdce? Pre koho pracujem, obetujem sa, namáham, pre koho žijem? Komu patrí moje srdce? Je naplnené láskou, priateľstvom, pokojom? Božské Srdce sa môže stať pre nás hlbokou inšpiráciou, aby aj naše srdce bilo pre druhých, pre ľudí, ktorí túžia po našej láske. Ich šťastie je skryté v našom srdci. Darujme im toto šťastie a nájdeme to svoje.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

Ako túži laň
po horských bystrinách,
túži moja duša po Tebe,
môj Pane.

Boha si žiada, Boha živého.
Kedy už uzriem Jeho tvár?
I dňom i nocou
slzy sú mojim chlebom,
pýtajú sa ma:
kde je ten tvoj Boh?
Tak spomínam
a vylievam si srdce,
ako som chodil
do božieho domu,
pri svätej piesni,
pri vzdávaní vďaky
na ceste som
zástup predbiehal.

Prečo si,
moja duša, skľúčená,
prečo sa búriš vo mne?
Na Boha čakaj,
raz Mu zaďakujem
za svoje spasenie,
za svoju tvár.
Veľmi je moja duša skľúčená,
preto Ťa, Pane, vyvoláva
od rieky Jordán
i pohoria Hermón,
z krajiny vrch u Micár.

Hĺbka sa hľbke ozýva
hukotom Tvojich vodopádov.
Prevalili sa cezo mňa
Tvoje vlny a Tvoje príboje.
Boh svoju priazeň
vo dne zosiela.
V noci je zasa pri mne
Jeho pieseň,
modlitba k Bohu môjho života.
Hovorím Bohu, Skale svojej:
prečo si na mňa zabudol?
Prečo mám chodiť
v smútku, utisnutý?
Doráža na mňa nepriateľ
a akoby mi kosti drvili,
hania ma moji protivníci,
hovorí: Kdeže je tvoj Boh?

Prečo si, moja duša, skľúčená?
Na Boha čakaj,
raz Mu zaďakujem
za svoje spasenie,
za svoju tvár.

Prvá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Súcit

Medzi najkrajšie ľudské prejavy patrí súcit. Sprevádzal aj Ježišov pozemský život. Keď videl plačúcu matku na pohrebe vlastného syna, prišlo mu jej ľúto a povedal: „Neplač!“ A vrátil mládenca k životu.

Boh ukazuje v Ježišovi ľudskú tvár. V Ježišom človečenstve sa Boh stretáva hmatateľne s človekom a toto stretnutie je v mnohých prípadoch sprevádzané súcitom. Spomeňme si, ako sa Ježiš vzrušil a rozplakal pri hrobe Lazára, alebo ako mu bolo ľúto zástupu ľudí, ktorí boli ako ovce bez pastiera. Ježiš je ľudský, keď hovorí apoštolom, aby dovolili prísť deťom k nemu. Objíma ich, kladie na ne ruky a požehnáva ich. Ježiš spocíti so zástupmi, ktoré ho dlhé hodiny počúvajú a vyhladli. Robí pre ne zázrak rozmnoženia chlebov a rýb. Krásne sú aj obrazy, keď stoluje s hriešnikmi, ktorí cez Ježišovu ľudskosť pociťujú Božiu lásku a odpustenie. Veľkou ľudskosťou je naplnené aj známe stretnutie Ježiša so Samaritánkou, ženou ľahkých mravov, keď pýta od nej vodu, aby jej napokon daroval vodu, po ktorej nebude nikdy smädná. Ešte aj zradcu Judáša nazýva „priateľom“. Napokon všetkých ľudí, ktorí sa namáhajú a sú preťažení, volá, aby prišli k nemu a on ich posilní. Ježiš ukázal svetu ľudskosť Boha a mohol povedať, že „kto mňa vidí, vidí Otca“.

Každý človek je podľa vzoru Ježiša povolán, aby stelesňoval Boha vo svete. Dnešný svet to veľmi potrebuje. Mocní sveta sa síce snažia, aby všetko vo svete technicky fungovalo, ale o to viac človek pociťuje chlad a nezáujem. Ľudia sú osamotení a vzájomne odcudzení. V chaose mestského a sídliskového života sa cítia stratení ako v hustom lese alebo na púšti. Človek prekonáva vesmírne hranice, ale medzi ľudskými srdcami existujú veľké priepasti. A nesmieme pritom tiež zabudnúť na problém utrpenia. Medicína nám ponúka moderné terapie, najnovšie techniky a obdivuhodné prístroje. Ide to však ruka v ruke s ľudskosťou a milosrdenstvom?

Trpiaci človek sa cíti čoraz viac ako „klinický prípad“ a nie ako človek, ako osoba, ktorá má svoje potreby a túžby. Ľahšie je dať mu tabletku a teplomer ako slovo. V mnohých anketách pacienti hovoria, že im v nemocniciach chýba predovšetkým ľudský vzťah.

Viditeľná dehumanizácia našej kultúry života volá po ľudskosti, empatii a milosrdenstve. Ľudia v dnešných časoch majú právo stretnúť kresťana, ktorý im ukáže, čo je pravá ľudskosť. Môžu byť pre nás vzorom mnohí zdravotnícki pracovníci v našich nemocniciach a hospicioch, ktorí za málo peňazí preukazujú ľuďom veľa súcitu a milosrdenstva.

Marian Šuráb

Oznamy

V sobotu 15. júna 2013 o 9.30 hod. sa v Katedrále sv. Martina v Bratislave uskutoční spoločná diakonská a kňazská vysviacka kandidátov Bratislavskej arcidiecézy. Je to vzácna udalosť pre celú diecézu, ktorá bude mať 2 nových diakonov a 6 novokňazov. Pozývame Vás nielen k účasti na slávnosti vysviacky, ale aj k úprimným modlitbám za nových služobníkov oltára.

Želám ti

Želám ti oči - ktoré by spoznávali a oceňovali zámky sveta.

Želám ti uši - ktoré by začuli aj tiché tóny života a lásky.

Želám ti srdce - ktoré by sa otvorilo pre všetkých, ktorí túžia po láske.

Želám ti ruky - ktoré by boli štedré ku všetkým, ktorí sú hladní, smädní a mrznú od zimy alebo samoty.

Želám ti nohy - ktoré by ťa viedli a niesli k tým, ktorí sú sklamaní, ktorých odstrčili, o ktorých sa nikto nestará. Buď ty pre nich nositeľom radosti.

Želám ti dobré oči, dobré uši, dobré nohy, ale predovšetkým a za každým dobré srdce. Nechaj sa povzbudiť dobrými želaniami od tých ľudí, ktorí sú na teba hrdí, ktorí ťa majú radi, ktorí sú vďační, že si.

Adalbert Ludwig Balling „Želám ti anjela“

Sväté omše v 10. týždni cezročného obdobia - (C)

10.VI. pondelok

09.00 *Rekolekcie kňazov*

11.VI. utorok

18.00 *Za Ľ.Štefana a Annu Kulifajových a dcéru Annu*

12.VI. streda

18.00 *Za Ľ. Pavla a Alžbetu Šramkových*

13.VI. štvrtok – rekolekcie katechetov

08.00 *Za Ľ. Antona Mruškoviča*

14.VI. piatok

18.00 *Za Ľ. Jozefa Dzibelu a rodičov*

15.VI. sobota

08.00 *Za Ľ. Róberta Vavrinčíka, dcéru Dagmar, Tibora a rodičov*

Upratovanie kostola č.d. 354-387

16.VI. 11. nedeľa v cezročnom období

08.00 *Za Ľ. Antona Kulifaju, manželku a rodičov*
Lektori: Jurčovičová M., Macáková E.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14.00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

10.VI. pondelok	Bl. Diana, panna
11.VI. utorok	sv. Barnabáš, apoštol
12.VI. streda	sv. Ján z Fakundy, kňaz
13.VI. štvrtok	sv. Anton Paduánský, kňaz a učiteľ Cirkvi
14.VI. piatok	sv. Elizej, prorok, sv. Valér a Rúfus, mučeníci
15.VI. sobota	sv. Vít, mučeník

Svätý Gregor Nyssenský

O sile obyčajných vecí

Nasledujúci úryvok pochádza z kázne svätého Gregora na sviatok Zjavenia Pána okolo roku 383. V ten deň si staroveká Cirkev pripomínala mnohé prejavy Ježišovej božskej prirodzenosti, najmä jeho pomazanie Duchom Svätým pri krste v rieke Jordán. Svätý Gregor nás pobáda, aby sme sa naučili, že náš krst - vlastne každá sviatosť, ktorú prijímame, - je tesným spojením s Bohom a účasťou na jeho prirodzenosti. Je to základná formulácia učenia Cirkvi o sviatostiach a jej hlboké korene sú v Starom i Novom zákone. Veľmi obyčajné veci - voda, olej, chlieb, víno, drevo a kameň - sa slovami požehnaní stávajú svätými vecami pre svätých ľudí a znakmi hlbších tajomstiev. Svätý Gregor nám otvára od duše, aby sme videli nadprirodzený rozmer celej kresťanskej liturgie.

Neodmietajte božské umývanie. Nemyslite si, že je to niečo bežné, pretože sa používa obyčajná voda. Sila, ktorá pôsobí, je totiž mocná a úžasné je to, čo pôsobí.

Tento svätý oltár, pri ktorom stojím, je z kameňa, ktorý je svojou prirodzenosťou obyčajný. Neodlišuje sa od iných kusov kameňa, z ktorých si stavíme domy a dláždime chodníky. Bol však posvätený na službu Bohu. Dostal požehnanie. Teraz je to svätý stôl, nepoškvrnený oltár. Už sa ho nedotýkajú ruky všetkých ľudí, ale len ruky kňaza, no aj tie sa ho dotýkajú len s úctou.

Aj chlieb je spočiatku obyčajný chlieb. Keď ho však posväť sviatostným úkonom, nazýva sa Telom Krista, lebo sa stáva telom Krista.

Podobne je to so sviatostným olejom a vínom. Pred požehnaním nemajú veľkú hodnotu. Potom sa však stávajú prostredníctvom Ducha svätými.

Tá istá sila slova robí kňaza hodným úcty a vážnosti. Nové požehnanie ho oddeľuje od obyčajného života s ľuďmi. Teraz sa zrazu stáva sprievodcom, vodcom, učiteľom spravodlivosti, inštruktorom v skrytých tajomstvách. A toto vykonáva bez nejakej zmeny svojho tela alebo tvaru. Hoci sa zdá, že je takým mužom, akým bol predtým, jeho neviditeľná duša sa naozaj premenila na vyššiu úroveň vďaka neviditeľnej sile a milosti.

Je veľa vecí, ktoré sa zdajú ničotné, vykonávajú však úžasné skutky. Osobitne to platí, keď sa pozriete na starovekú históriu. Mojžišova palica bola lieskovým prútom - obyčajným drevom, ktoré akékoľvek ruky môžu odrezať a niesť. Predtým, ako ho hodia do ohňa, ho môžu použiť, ako sa im páči. Keď však Boh chcel vykonať zázraky prostredníctvom tejto palice - veľké zázraky, ktoré slová nedokážu vyjadriť -, drevo sa zmenilo na hada. A pri inej príležitosti udrhel vodu a premenil ju na krv. Potom vyvolal nespočetné množstvo žiab, potom rozdelil more, aby neprúdilo (porov. Ex 4 - 14).

Podobne plášť jedného z prorokov, jednoduchá kozia koža, urobil Elizea slávnym po celom svete (pozri 2 Kr 2, 8).

Drevo kríža má spásanosnú silu pre každého, hoci je to kus obyčajného dreva, ktorý má malú hodnotu.

Ostružinový ker zjavil Mojžišovi Božiu prítomnosť (pozri Ex 3, 2).

Elizeove pozostatky vzkriesili mŕtveho človeka k životu (pozri 2 Kr 13, 21).

Hlina dala zrak mužovi, ktorý bol slepý od narodenia (pozri 9, 6).

Hoci to boli hmotné veci bez duše alebo zmyslov, keď dostali moc od Boha, stali sa nástrojmi na vykonávanie zázrakov.

A rovnako voda, hoci nie je ničím iným než vodou, keď ju urobí svätou milosťou, ktorá pochádza zhora, obnovuje človeka, aby sa duchovne znovuzrodil.

Myšlienky k modlitbe

Keď hmotné veci bez duše alebo zmyslov dostanú moc od Boha, stávajú sa nástrojmi na vykonávanie zázrakov.

Mnohé veci sa zdajú ničotné, ale vykonávajú mocné skutky.

Obyčajný chlieb posvätený sviatostným úkonom sa nazýva Telom Krista, lebo sa stáva telom Krista.

Zapamätajte si

Drevo kríža má spásanosnú silu pre každého, hoci je to kus obyčajného dreva, ktorý má malú hodnotu.

Námety na konanie

Venujte pozornosť gestám, symbolom a predmetom, ktoré sa používajú pri svätej omši a iných tradičných modlitbách. Modlite sa a naučte sa, čo znamenajú. Odmietnite názor, že takéto veci sa môžu zredukovať na obyčajný rituál.

Scott Hahn a Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Toto vám prikazujem: milujte sa navzájom

(Jn 15, 12 - 17)

Láska je len jedna. Je ňou láska Otca k Synovi. Táto láska prechádza z Krista na jeho učeníkov, ktorí sa mu odovzdávajú cez poslušnosť a vernosť. Vzájomné prenikanie tejto lásky je prameňom radosti. Toto je vzorec lásky, vzájomné prenikanie a napĺňanie radosťou. Je to láska nekonečná. Taký je Boh!

Tajomstvo radosného života je vo vzťahu s Bohom. Taká radosť je možná u každého. Ježišovo vysvetlenie pre učeníkov je jednoduché. Ľudia nemusia byť zdraví alebo dobre materiálne zabezpečení, aby boli vnútorne radostní. Nemusia mať ani veľa priateľov alebo veľa peňazí. Naopak, môžu trpieť telesne alebo duševne. Ale ich vnútorná radosť plynie z lásky ku Kristovi. Vedomie, že mu slúžia v blízkych, nemôže byť zničené ľudskou nedokonalosťou. Všetko sa má vrátiť do pôvodného stavu s Bohom.

V podstate máme v našom živote len jedinú úlohu: milovať bližného. Aj tam, kde už z človeka nič nezostalo, stojí Boh vo svojej skutočnej podobe.

Starozákonné prikázanie znelo: Milovať budeš bližného ako seba samého. V novom prikázanií Ježiš hovorí o inej láske: Miluj iného tak, ako ja milujem teba. Toto nové prikázanie rozširuje hranice lásky z bližného na všetkých.

Ľudia často budujú lásku len na základe ľudskej vernosti. Ale pravá láska buduje na Bohu.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

MÚDRY KRÁĽ

Bol raz jeden kráľ, ktorý vo vzdialenom meste menom Wirani vládol prísne, ale múdro. Pre jeho moc sa ho poddaní obávali, no pre jeho múdrosť ho milovali.

Uprostred mesta stála studňa s čerstvou krištáľovou vodou, ktorú pili všetci obyvatelia vrátane kráľa a jeho dvoranov. Bola to jediná studňa v meste.

Keď raz v noci všade vládlo ticho, vstúpila do mesta čarodejnica a do vody v studni primiešala sedem kvapiek záhadnej tekutiny. Povedala:

„Kto sa od tejto chvíle napije zo studne, zošalie.“

Nasledujúce ráno sa všetci obyvatelia kráľovstva okrem kráľa a hlavného komorníka, ktorí mali vlastnú zásobu vody, zo studne napili a zošaleli, presne ako to čarodejnica predpovedala.

A celý deň ľudia na uliciach a trhovisku šomrali: „Kráľ zošalel... Náš kráľ a hlavný komorník prišli o rozum... Nemôžeme dovoliť, aby nám vládol kráľ blázon, musíme ho zbaviť trónu...“

Keď nastala noc, nariadil kráľ naplniť veľký zlatý pohár vodou zo studne. Len čo vodu priniesli, panovník sa dychtivo napil a podal pohár hlavnému komorníkovi, aby tak tiež urobil.

A všetci obyvatelia vzdialeného mesta Wirani sa zaradovali, pretože kráľovi a hlavnému komorníkovi sa vrátil rozum.

- Múdrosť a šialenstvo sú u nás ľudí v krehkej rovnováhe...

- Niekedy druhým ľuďom pripisujeme našu vlastnú mentálnu alebo emocionálnu situáciu...

- Premýšľajme, do akej miery my všetci patríme do spoločenstva osôb s krehkou duševnou rovnováhou...

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Márnotratný syn

Na podobenstvo o márnotratnom synovi sa nedá zabudnúť. Sviety nad väznicami a nápravnými ústavmi, vrhá svetlo do súdnych siení, na poroty i obžalovaných, na žalobcov i obhajcov, na zlyhania v rodine a v živote vôbec.

Ak nemáme na mysli pravdu tohto podobenstva, pravdu o človekovi, ktorý potrebuje odpustenie a lásku, ak nemáme na mysli Boha - môžeme krivdiť nielen tým, ktorí ukrivdili, ale aj spravodlivým.

Boh odpúšťa aj márnotratným synom. Kto patrí medzi nich? Kto z nás medzi nich nepatrí? Hrešíme všetci. Krivdíme si všetci. Raz jeden, raz druhý z nás je márnotratným synom. Ježiš sa nás všetkých ujíma. Naším šťastím je to, že je tu Boh, ktorý nás miluje. Život udržuje nielen spravodlivosť. Život chráni v zdraví nielen súdy a zákony, ale predovšetkým Boh, ktorý je láska a ktorý aj nás učí láske a odpúšťaniu.

V podobenstve, ktoré Ježiš vyrozprával, ide vlastne o dvoch márnotratných synov. Prvý sa vzdialil fyzicky a premárnil svoju čiastku. Druhý zostal fyzicky s otcom - ale duchovne? Či nepremárnil všetko duchovné bohatstvo, ktoré dostal výchovou od otca? Aj druhý syn sa vzdialil. Nie z

otcovho domu, ale od jeho názorov. Zostal s otcom doma, a predsa tam žil ako cudzí. Jeho argumenty boli len ľudské, a preto boli slabé. Považoval otcov postoj voči bratovi za čosi nespravodlivé. Otec mu ukázal, v čom spočíva kresťanská morálka a v čom prevyšuje čisto ľudskú etiku.

Kresťanský život znamená život celkom nanovo - odpúšťať neodpustiteľné a tým naprávať, čo sa zdalo nenapraviteľné. Namiesto urovnávania vecí len spravodlivosťou vyrovnávať veci odpúšťajúcou láskou. Spravodlivosť možno veci napráva, ale láska otvára celkom nové možnosti pre človeka a jeho budúcnosť. Spravodlivosť prepúšťa človeka po odpykaní trestu z väzenia na slobodu. Správa sa k nemu buď ako k zločincovi, alebo mu umožní začať znova - to znamená od nuly. Láska sa správa inak. Daruje v odpustení človekovi nový život. Je neslýchaným povzbudením do budúcnosti. Pán Boh sa k nám približuje práve takto — kriesi nás láskou. Ako prebudil k novému životu tých, ktorým odpustil! Prečítajte si Vyznania sv. Augustína. Čítajte si autobiografie konvertitov. Čo pre nich znamenalo, že im Boh odpustil! A on odpúšťa i nám. Aj mne.

Otec v podobenstve odpustil márnotratnému synovi. Druhému synovi sa to nevidelo. Ježiš nedopovedal, či sa otcovi podarilo priviesť späť do otcovského domu aj druhého syna. Ako ho však mohol duchovne znova získať, ak tento druhý syn neuznal, že zaujíma tvrdý postoj, ktorý nedvíha život a neumožňuje naprávať chyby? Ako ho mohol otec získať, ak tento syn svoj doterajší postoj neľutoval a nezmenil? Prvému synovi mohol odpustiť, lebo ľutoval svoje činy pred Bohom i ľuďmi a túžil po možnosti vrátiť sa k otcovi, keď sa už vnútorne vrátil k Bohu. To bola opravdivá ľútosť, na ktorú možno odpovedať odpustením.

Ľútosť nie je len obrat o stoosemdesiat stupňov. Je to predovšetkým návrat k Bohu a cez neho k ľuďom. Ľútosť je odvaha vydať sa tomu, ktorého sme urazili. Odvaha?

Môžeme to tvrdiť i po tom, čo nám Ježiš hovoril o otcovi márnotratného syna? Otec myslí stále na syna. Syn to nejakou tuší. Priťahuje ho domov dôvera a nádej. Otcova láska robí z obratu návrat, z návratu objatie.

To všetko sa týka aj nás. Každému z nás je dobre známa naša vlastná cesta k hriechu a v hriechu. Hrešiť znamená márniti majetok, ktorý sme dostali od Boha. Márnime nadanie, zdravie, rozum, cit, lásku, dôveru. Hrešiť znamená márniti život, ktorý sme dostali ako najvzácnejší dar od Boha. Všetko sme dostali od neho. Hriechom sme sa obrátili proti nemu.

Hrešiť znamená odísť od Boha do ďalekej krajiny bez Boha. Je možné odísť od všadeprítomného Boha? Kde je miesto, na ktorom by nebol prítomný? V tom je nezmysel hriechu. Chcieť ujsť pred svedomím, ktoré nosíme v sebe. Chcieť ujsť pred Bohom, ktorý je všade - lenže raz ako povzbudenie a pokoj, raz ako výčitka a pripomienka nešťastia. Ľahkomyselný syn sa dostal medzi ošipané. To je silný obraz! O človekovi, ktorý sa dostal do nešťastia, povieme, že vyšiel na psí tridsiatok. Zlý život nazývame psím životom. Židia takýto život videli ako život sviň, ktoré považovali za nečisté a ktorých mäso nikdy nejedli. Podobenstvo nám týmito obrazom vlastne hovorí, že kto hreší, ocitne sa medzi sviňami. Pre Izraelitu to bolo otrasné.

Aj dnes väčšina ľudí, ktorí sa oddávajú hriechu, nedokáže v sebe udusiť hlad po Bohu a vytrhnúť zo seba túžbu po ňom. Museli by vytrhnúť zo seba čosi ako chrbtovú kosť. Nemôžu na Boha celkom zabudnúť. Spomienku na neho nosia stále v sebe. Možno sa v nich raz rozhorí túžba po otcovskom dome

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku